

Asasiyim Ben Aşkın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Temmuz 2022

Düş taksimleri, gecenin küfesi külfet yüklü ve karanlığın tek şahidi ve şiarı iken rüzgâr, ruhumun peçesine sığınıyorum aslında bir perçemde rüzgâr olup sonsuzluğa karışmak istiyorum.

İlahi bir çağrı aşkın hikmeti ve verdiği hüküm bense aciz varlığımla sevgimi verdiğim her şeyden herkesten öte sınıdığımı vakıf git gide yaklaşıyorum Rabbime bir o kadar meçhul sona.

Bir sone belki de yüreğin ritmine eşlik eden.

Devasa bir anahtar kalbime eşlik eden sol anahtarı.

Hicvi yalnızlığın ve aşkın da hicreti: pul pul dökülüyor derileri karanlığın.

Simli bir yol ve sinemde saklı hararet.

Aşkın çekmecesini, mevsimin reçetesi ve ümmet ile içli dışlı biliyorum da itikadın gücünde saklı olduğunu her çözümün.

Haşmetli bir rahmet bulutu.

Öykündüğümse illa ki bulut olma arzusu.

Hicazı ve hüzzamı sözcüklerin ve yaz sıcaklığında gördüğüm rüya:

Geceyi delen gözleri rüzgârın bense kendimi kar yağmış bir dağın yamacında görüyorum rüya diye gördüğüm bir o kadar içime işleyen ve yalnızlığımın sonlandığı.

Yer gök kar içinde.

Oysaki karartma gecelerinden düştüm ben bu karlı yola ve buz kesmiş yürekler, rüyamda bana eşlik eden bense sıcaklığına not alıyorum gördüğüm rüyayı bir rivayet olma ihtimali ile baskına uğruyor ruhum ve sözcüklerim.

Alçalan bir bulut.

Endamlı bir yerküre.

Haşmetli gök kubbe ve işte huzurundayım Rabbin.

Huzura vesile olmalı bir şeyler ki oluyor da:

Aklımın pınarında akıp giden düşünceler ve duygular.

Akın almadığı ne varsa mucizelerin gerçek olduğu ve sıradan sebepleri de yok acılarımın içimi açamadığım kadar bir Allah'ın kuluna Allah rızası için yaşar ve severken nasıl da korunaklı dünyam ve O, bana hep yakın ben O'na hep muhtaç.

Sevecen bir yürek esintisi gecenin sıcaklığını gideren oysaki az evvel rüyamda nasıl da üşüyordum hatta düşüyordum da dağın yamacından ve işte beni ansızın yakalayan ve düşmekten son anda kurtulduğum.

Çetin ceviz acılarım.

Bitimsiz hüsranim.

Nüktedan kalem bense ısrarla yâd ediyorum maziyi ve aralıksız anıp Rabbimi dua ediyorum.

Mevsimin sarkacı.

Aşkın ambarı.

Yalnızlığın goncası ve yüreğin güftesi iken şiir bir haşmetli çağrı ki gaipten gelen ve işte üstünü

örtüyorum yalnızlığımın.

Delişmen yüreğim ve sevecen mizacım ve öldürdüğüm nefsim ve dünüm belki de eş güdümlü mermiler gibi yağmakta üstüme duygular ve rahmetle eşleşen o ıssızlık yok mu derken hâsıl olan bir Güç ve kimsesizliği dindirdiğim pusulamda saklı iken varış noktam.

Düşlerimin Hümayunu: sersem sepelek yaşarken.

Ah, göğşe konuşlu yürek iklimim belki de çocukluğumun sefer tasında unutulmuş anne yapımı köfteler.

Ah, rüzgâr, sen nasıl da köftehorsun ve işte düşlerin ikmalî hayatın ikbali: sudan sebeplerle terk ettiğim kendim ve kimliğim ve kayıp künyem.

Şiarım aşk ve Yaratan ve ben izin deyim mevsimin; ben gizindeyim gecenin.

Devasa bir pencere kanadı ve konan kuşların minik gagaları.

Hatmettiğim binlerce şiir binlerce kitap abartısız yazıp okuduğum düş dokümanları gerçekleri de afişe eden bazen gecenin kuytusunda unutulduğum bazen sabahın körü yollara düştüğüm.

İstimlak edilmiş ruhum ve kentsel dönüşüm misali inşa ettiğim cümleler.

Ah, azizim, ah: cepten yiyorum ben.

Cefamla da caka satıyorum ve sefasını sürüyorum hayal dünyamın.

Devasa bir kesik.

Aykırı bir serzeniş.

İdmanlıyım artık ben severken.

Takke düştü göründü kelim ve işte dünyanın kelli fellî adamları ile kıyasıya verdiğim mücadele kız başıma buyrukları yok saydığım sadece İlahî Komutlarla biçimlendirdiğim duygu ve düşüncelerim ve içimde saklı o devasa köşeli parantez.

Ve bingo!

Yaşım da yaşım da sonlandı işte, azizim ve ben tek tüfek kulvarımda koşarken kimseye de vermediğim birinciliği hüznümün.

Kesif o sessizlik.

Bense keşfe çıktım geceyi.

Mağdur ve mazlum kimliğim ve yetim varlığım: gönül hanemde açan devasa dağ laleleri hem ne olmuş ben sıra dışı bir gül isem...

Aklıma estiği gibi açtığım.

Aklıma estiğim gibi kapıları kapattığım.

Huysuzum belki de insanların gözünde ama huyum bu, kurusun yeter ki sulayın beni gözyaşlarınızla.

Aşkın akışkan rehaveti: gönül gözüm ve yürek sesim ve o devasa sarkaç hayatın nabzını tuttuğum ve o devasa gölgeli yol ağaçların uzamında ben bir sincap gibi tırmanırken ağaca ve ben bir kalem-kakan, gagalarken ağacın kovuğunu ve edindiğim tek izlenim aşkın meşrebi yalnızlığın esefi ve asasıym ben aşkın.